

Postvæsenet kan føre en lille Control dermed. — Med Hensyn til Postanvisninger — en Foranstaltning, som yderligere lettes ved denne Lov, og virkelig spiller en meget stor Rolle til at lette den mindre Forretningsgang her i Landet — findes der hos os en administrativ Bestemmelse i Postvæsenet, hvorefter de Coupons, som ledsage Anvisningen, ikke maae indeholde Andet end en Udfyldning af de forskjellige aabne Pladser, som findes paa Blanketten, altsaa Afsenderens Navn og Bopæl og Henvi- sning til Brev eller Regning af en vis Dato. Naar man forsøger at skrive noget som helst Andet paa Couponen, bliver den vist tilbage. Dette forekommer mig at være tilliberal. I Tykland gjælder en saadan Regel ikke for Post- anvisninger; bag paa tydske Postanvisninger findes den udtrykkelige Meddelelse, „at Cou- ponen kan benyttes til skriftlige Meddelelser af enhver Art“ og jeg seer heller ikke, at der kan være det Allermindste at indvende dertimod. Det er jo nemlig ikke Postvæsenets Opgave at tvinge en Mand til at skrive saa mange Breve som muligt; det opmuntrer ham dertil, det letter ham det, men det tvinger ham ikke. Nu sætter jeg det Tilfælde, at jeg vil bestille Et eller Andet hos en Handlende eller Fabrikant og strax vil sende ham Betaling derfor, hvor- for maa jeg saa ikke sende ham Postanvis- ningen og skrive bag paa Couponen „for saa og saa mange af Deres Varer“? Hvad skulde der være tilhinder derfor? Der kunde dog al- drig være Tale om, at saadanne Couponer kunde benyttes til udstrakte Brevmeddelelser, der kunde aldrig være Tale om, at de skulle spille en stor Rolle eller gribe forstyrrende ind i Antallet af den Brevmængde, som produceres mellem Handlende og Forretningsfolk. Det er kun en Lettelse, der hdes, og saalænge denne Lettelse holdes tilbage, hjælper det ikke at sige, at Taxten for Postanvisninger kan ikke over- skride 16 St., hvilket i og for sig er meget billigt, thi der bliver da Tilfælde, hvor man tvinger en Mand til at udrede 20 St., og saa skal han endda have den Uleilighed at skrive

et Brev. Dette er en Indskrænkning, som jeg troer, det er tilstrækkeligt at gjøre den tæredede Finanzminister opmærksom paa, for at han vil tage det under Overbetelse, thi jeg troer ikke, der er nogen som helst Grund til at fastholde den. Korsbaand er jo en Forsen- delse, som ligeledes efterhaanden har faaet en stor Udbredelse, og det lader sig ikke heller nægte, at Lovforlaget i det Hele behandler dette Spørgsmaal med den Liberalitet, som er dets Særkjende. Her findes dog nogle Be- stemmelser i Loven, som let kunne give anled- ning til nogen Misliighed. For det Første staaer der, at de ikke maae indeholde Andet Skrevet, end hvad der er „tilladt af Admini- strationen“. Denne Tilladelse af Administra- tionen vilde det ikke være til Skade at faae bestimeret lidt nærmere. I andre Lande gjælde omtrent saadanne Regler som disse, at i en Korsbaandsforsendelse maa der være en skreven Dedicatton. f. Ex., paa Titellbladet af en Bog, fremdeles en Tilsendegivelse af, hvem Afsen- deren er; endelig Henviisning til et enkelt bestemt Sted f. Ex. i en Avis; naar man sen- der en Avis, kan det være ønskeligt at henlede Modtagerens Opmærksomhed paa en bestemt Artikel, og det er ikke andetsteds anseet strid- nende mod Reglerne for Korsbaandsforsendelse, at denne betegnes paa en eller anden Maade. Det vilde være ønskeligt, om disse Regler nærmere bestemtes i Loven saaledes, at det var klart, at Korsbaandsforsendelser ikke ophørte at være Korsbaandsforsendelser, fordi der var noget Skrevet deri. Dernæst er der krævet, at Ind- pakningen skal være saaledes, at Indholdet „med Lethed“ kan undersøges. Ja, det er lettere sagt, end det er gjort. Naar en Kors- baandsforsendelse er, som den virkelig skal være, kan Indholdet ikke „med Lethed“ under- søges, og det er i Postvæsenets egen Inter- esse, at Korsbaandsforsendelsen er indrettet saaledes, at den ikke altfor let kan undersøges, thi en Løs Strimmel, som ligger uaccurat udenom Avisen og glider af i Postkassen, vol- der Postvæsenet Uleilighed, og dersom det bliver